ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ γηραιὸς ἀγωνιστὴς Μαυρογένης γιὰ τοὺς νεοέλληνας. Ἕνας ὑπέροχος χαρακτηρισμός. Κοινοβουλευτικὰ ἀνέκδοτα. Τὰ πρόστιμα τοῦ Πλατούτσα. Ἡ πτῶσις τοῦ Δ. Ράλλη ἀπὸ τὴν ἀρχή. Γιατὶ τοῦ κρατοῦσε τὸ χέρι ὁ βασιλεύς. Ἡ ἐξήγησις τοῦ ἀειμνήστου Τσιριμώκου. Ἡ συμβουλὲς τοῦ Πεταμιάνου. Ἡ ἀξία...τῆς Κύπρου. Τὰ κρατικὰ χάλια ἄλλοτε, κτλ. κτλ.

Ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ 1821 ἦταν καὶ ὁ μακαρίτης Ἀπόστολος Μαυρογένης, ὁ ὁποῖος πέθανε στὴν Ἀθήνα σὲ ἡλικία 107 ἐτῶν.

Λίγο πρὶν πεθάνει, τὸν ρώτησε ἕνας δημοσιογράφος πῶς τοῦ φαίνονται οἱ σύγχρονοί του.

—Ὅλα χάλασαν, ἀπάντησε ὁ Μαυρογένης. Ἐμεῖς τότε, ὅταν ἀκούγαμε πόλεμο, ἢ ὅτι «ἔρχονται οἱ Τοῦρκοι», τρέχαμε γιὰ νὰ πᾶμε νὰ τοὺς συναντήσουμε καὶ νὰ πολεμήσουμε μαζύ τους. Σήμερα γίνεται τὸ ἀνάποδο. Ἄμα ἀκοῦμε πόλεμο, τρέχουμε καὶ σήμερα, ἀλλὰ γιὰ νὰ.... φύγουμε μακρυὰ ἀπὸ τὸν πόλεμο !...

Ὁ μακαρίτης ἀγωνιστὴς μίλησε ἔτσι, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν του τὸν πόλεμο τοῦ 1897, ποὺ ἦταν πρόσφατος ἀκόμα !...

* * *

Τὸν γνωστὸ τύπο τῆς προπολεμικῆς Βουλῆς, τὸν μακαρίτη Πλατούτσα, βουλευτὴ Ἄργους, τὸν εἶχε βάλει ἡ κυβέρνησις ὡς «ἐπόπτην τῆς ἀπαρτίας» τῆς Βουλῆς.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἄργησε νὰ πάῃ λίγο στὴ Βουλὴ ὁ κ. Βοκοτόπουλος, καὶ ἔφτασε ἐκεῖ ὅταν εἶχε γίνει πειὰ ἡ ὀνομαστικὴ ψηφοφορία.

Αὐτὸ τὸ ἀντελήφθη ὁ Πλατούτσας καὶ τὸν κατεδίκασε σὲ....πρόστιμο δέκα δραχμῶν, τὶς ὁποῖες εἰσέπραξεν ἀμέσως καὶ ἐπιτοπίως...

* * *

Στὰ 1895 ὁ Δημ. Ράλλης, πρωθυπουργὸς τότε, ἔπεσε ἀπὸ τὴν ἀρχή, συνεργούσης, μαζὺ μὲ τὴν ἀντιπολίτευσι, καὶ τῆς Αὐλῆς. Ὅταν πῆγε νὰ ὑποβάλῃ τὴν παραίτησί του εἰς τὸν βασιλέα Γεώργιο ὁ Ράλλης, ὁ διπλωμάτης ἐκεῖνος βασιλεὺς τοῦ ἔκαμε χίλια δυὸ κομπλιμέντα καὶ στὸ τέλος τὸν ἀποχαιρέτησε, σφίγγοντάς του πολλὴ ὥρα τὸ χέρι. Αὐτὸ ἐγνώσθη φυσικὰ στοὺς κύκλους τῆς Βουλῆς καὶ ἐσχολιάσθη διαφοροτρόπως.

—Εἶδες, ἀδερφέ, ἔλεγαν οἱ βουλευταί, πόση ὥρα τοῦ κρατοῦσε ὁ βασιλεὺς τὸ χέρι !

Καὶ ὁ μακαρίτης Τσιριμῶκος, βουλευτὴς τότε, τοὺς ἐξήγησε :

—Πολὺ φυσικό... Ἀφοῦ τὸν ἔριξε ἀπ' τὴν ἀρχή, τοῦ κρατοῦσε τὸ χέρι, γιὰ νὰ μὴν τὸ σηκώσῃ καὶ τοῦ σκάσῃ καμμιὰ στὰ μοῦτρα !

Ὡς γνωστόν, ὅταν θύμωνε ὁ ἀείμνηστος Ράλλης, δὲν λογάριαζε κανένα, οὔτε τὸν βασιλιᾶ τὸν ἴδιο...

* * *

Στὸν μακαρίτη νομικὸ Ποταμιάνο παρουσιάστηκε κάποτε ἕνας Κεφαλλωνίτης καὶ τοῦ εἶπε :

—Ὁ Νικολετᾶτος χθὲς μ' ἔδρισε. Μὲ φώναξε μέσα στὸ παζάρι γάιδαρο καὶ ἀπατεῶνα. Τί μὲ συμβουλεύετε νὰ κάμω ;

Κι' ὁ Ποταμιάνος τοῦ ἀπάντησε :

—Σκεφθῆτε ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ ἐπίθετα ἐφαρμόζεται λιγώτερο σὲ σᾶς καὶ καταγγεῖλτε τον ἐπὶ ἐξυβρίσει !...

* * *

Στὰ 1910 ἡ Ἀγγλικὴ διοίκησις τῆς Κύπρου, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς καὶ ἐπίμονες προσπάθειες τῶν Κυπρίων βουλευτῶν, ἀνέγραψε στὸν προϋπολογισμὸ τῆς νήσου ἕνα κονδύλι 150 λιρῶν, διὰ μισθὸν ἑνὸς Ἕλληνος ἐπόπτου τῆς Ἑλληνικῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς νήσου.

Ὁ κυβερνήτης ὅμως τῆς Κύπρου δὲν θέλησε, γιὰ λόγους ποὺ ἤξερε αὐτός, νὰ διορίσῃ Κύπριον σ' αὐτὴ τὴ θέσι καὶ ἀπετάνθη, διὰ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀγγλικῆς πρεσβείας, στὴν Ἑλληνικὴ κυβέρνησι, ζητῶντας ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας ἕναν παιδαγωγὸ ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη Ἑλλάδα. Ὑπουργὸς τότε τῆς Παιδείας ἦταν ὁ μακαρίτης Παναγιωτόπουλος. Ἐκάλεσε λοιπὸν μερικοὺς παιδαγωγούς, ἀλλὰ ὅλοι ἀρνήθηκαν, γιατὶ ὁ μισθὸς ἦταν μικρός.

Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἀπάντησε στὸν Ἄγγλο διοικητὴ ὅτι, «δυστυχῶς δὲν ἔχει παιδαγωγὸ νὰ στείλῃ» !

Πρωθυπουργὸς τότε ἦταν ὁ μακαρίτης Δραγούμης.

Ὅταν τὸ ἔμαθε λοιπὸν αὐτὸ ὁ ἀείμνηστος Ν. Δημητρακόπουλος, εἶπε :

—Δὲν ἔδινε μερικὲς χιλιάδες δραχμὲς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις, γιὰ νὰ κανονισθῇ ἡ ἱστορία αὐτή ; Δὲν ἀξίζει δηλαδὴ ἡ Κύπρος μερικὰ ψωροχιλιάρικα ;

Αὐτὴ ἦταν, δυστυχῶς, ἡ ἀντίληψις καὶ τὰ χάλια τοῦ κράτους μιὰ φορά !

* * *

Κάποτε ὁ βουλευτὴς Κοκκέβης ἔγραψε στὴν «Ἀκρόπολι» ἕνα ἄρθρο «Περὶ λαδιοῦ καὶ λαδειτόρων».

Ἕνα διαβολεμένο τυπογραφικὸ λάθος ὅμως τοὺς μὲν «λαδεμπόρους» μετέβαλλε σὲ...λαθρεμπόρους, τὸν δὲ μακαρίτη Κοκκέβη σὲ... Κουτάβη !...

Κι' ἔτσι τὴ μπόρα τῶν δικαίως ἐξεγερθέντων λαδεμπόρων τὴν ἔφαγεν ὁ ἀνύπαρκτος.... Κουτάβης καὶ τὴν γλύτωσε ὁ Κοκκέβης.

Τί σατανικά, πῶς γίνονται τὰ πράγματα, καμμιὰ φορά !...

* * *

Πρὸ ἐτῶν ὁ μακαρίτης Πλάτων Ροδοκανάκης εἶχε γράψει μιὰ εἴδησι στὴν «Ἀκρόπολι», ποὺ ἔθιγε κάποια κυρία τῶν Ἀθηνῶν.

Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάστηκε ἡ «παθοῦσα» στὰ γραφεῖα κι' ἐζήτησε τὸν γράψαντα. Ἐνεφανίσθη, φυσικά, ὁ Ροδοκανάκης.

—Κύριε, τοῦ εἶπε θυμωμένη ἡ κυρία, εἶμαι φτωχή, ἀλλὰ ἔντιμος !

—Μὴ στενοχωρεῖσθε τόσο πολύ, κυρία μου. Καὶ τὰ δύο....μποροῦν νὰ διορθωθοῦν !... τῆς ἀπάντησε ὁ Ροδοκανάκης μὲ εἰρωνεία.

* * *

Κάποια μέρα, ὁ ἀείμνηστος Σοφοκλῆς Καρύδης, ὁ ἐκδότης τοῦ «Ἀριστοφάνους», τοῦ «Βέλους» καὶ τοῦ «Φωτός», θέλησε νὰ σαρκάσῃ τοὺς ψευδοκόλακας τοῦ ἀειμνήστου Ὄθωνος, οἱ ὁποῖοι τὸν ὑπενόμευσαν στὰ τελευταῖα μὲ τὴν ψεύτικη ἀφοσίωσί τους.

Ἀγόρασε λοιπὸν ἕνα κάρρο κοτριά, ντύθηκε καραγκιόζης καὶ σταματῶντας μπρὸς στὸ Πανεπιστήμιο, στὸ ὁποῖο συνεδρίαζαν τότε προσωρινὰ ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Γερουσία, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ :

—Κοπριαااά, γιὰ τοὺς Βασιλικούς !...

Ἔπαιζε δηλαδὴ μὲ τὴ διπλῆ σημασία τῆς λέξεως «βασιλικὸς - λουλοῦδι» καὶ «βασιλικὸς - βασιλόφρων» !...

* * *

Ἄλλοτε πάλιν ὁ Καρύδης ἀντάμωσε στὸ δρόμο ἕναν ἀφελῆ Λιοπεσιώτη, ὁ ὁποῖος εἶχε γιὰ πούλημα ἕνα κάρρο μὲ ἄχυρα. Ἀφοῦ λοιπὸν μοσχοπλήρωσε τὸ φορτίο του, τοῦδωσε μερικὲς ὁδηγίες καὶ τὸν ἔστειλε νὰ τὸ...ξεφορτώσῃ στὸ Πανεπιστήμιο, ὅπου συνεδρίαζε ἡ Βουλὴ κι' ἡ Γερουσία, λέγοντάς του πῶς ἦταν ἐκεῖ τὸ...σπίτι του !

Ὁ ἀφελὴς χωρικὸς ὡδήγησε ἐκεῖ τὸ κάρρο του καὶ τὸ ξεφόρτωσε. Βουλευταὶ καὶ γερουσιασταὶ πετάχτηκαν ἀμέσως ἔξω, σκανδαλισμένοι ἀπὸ τὸ θόρυβο, καὶ στὶς ἐρωτήσεις τέλος ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, ὁ ἀγαθὸς χωρικὸς ἔδωσε τὶς ἀκόλουθες ἐξηγήσεις, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ ἀπεριγράπτου Καρύδη :

—Τὸ ἀφεντικό μὲ βρῆκε στὸ δρόμο καὶ μ' ἔστειλε νὰ ξεφορτώσω ἐδῶ τὸ ἄχερο... Ἔχει, μοῦπε, πολλὰ ζωντανὰ νὰ ταΐσῃ δωμέσα, καὶ μοῦ παράγγειλε ἀκόμα νὰ τοῦ φέρω καὶ δυὸ φορτώματα κριθάρι... Νὰ καὶ τὸ καπάρο ποὺ μοῦδωσε γι' αὐτά !...

Καὶ οἱ γερουσιασταί, καθὼς καὶ οἱ παρόντες, φρένιασαν ἀπ' τὸ θυμό.

παρχει πειὰ γιὰ μένα τὸν ἁμαρτωλὸ καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας!

Οἱ καλόγεροι, ποὺ τρόμαξαν ἀπὸ τὶς φωνές του, ἔτρεξαν στὸ παρεκκλήσι καὶ τὸν βρήκανε καταμολωπισμένο, βουτηγμένο σχεδὸν στὸ αἷμα ποὺ ἔτρεξε ἀπὸ τὸ μισοσπασμένο κεφάλι του καὶ ἀπὸ τὰ πληγωμένα χέρια του! Τὸν μετέφεραν στὸ κρεββάτι του, ἐπέδεσαν τὰ τραύματά του καὶ εἰδοποίησαν τὸν βασιλέα, ὅτι ἡ θέσι τοῦ ξαδέλφου του, ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα, ἦταν μᾶλλον σ' ἕνα φρενοκομεῖο παρὰ στὸ ἀββάτο τῆς Ἁγίας Γενεβιέβης. Μὰ ὁ Λουδοβῖκος ΙΕ' τοὺς παρακάλεσε νὰ κρατήσουν κοντά τους τὸ δοῦκα, γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθῇ θόρυβος γύρω ἀπὸ τὴ θλιβερὴ αὐτὴ ὑπόθεσι...

Ὁ δοὺξ τῆς Ὀρλεάνης ἔζησε πέντε ἀκόμα χρόνια σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι.

Ἄλλοτε τὸν κυρίευε ἕνας οἴστρος ἀκολασίας ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀπευθύνῃ πρὸς τὴν Παναγία ἀκατανόμαστα λόγια καὶ ἄλλοτε, μεταπίπτοντας σ' ἕναν βαθὺ μυστικισμό, ψιθύριζε ὧρες ὁλόκληρες διάφορες προσευχές, παραμιλῶντας γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του.

Σὲ ἡλικία σαράντα ὀχτὼ χρόνων, ὁ Λουδοβῖκος ἦταν ἕνας γέρος μὲ μακρυὰ κάτασπρα μαλλιά, μὲ πρόσωπο ρυτιδωμένο σὰν περγαμηνή, μὲ σῶμα σκελετωμένο... Τὰ μάτια του μονάχα, μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ τὶς ἀγρύπνιες, μὲ ἀγριες καὶ ἀνήσυχες λάμψεις, ζοῦσανε σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ δουξ τῆς Ὀρλεάνης πέθανε μιὰ νύχτα, στὰ 1752, μὲς στοὺς σπασμοὺς μιᾶς φριχτῆς ἀγωνίας, φανταζόμενος ὅτι τὸν εἶχαν ζώσει ἡ φωτιὲς τῆς Κολάσεως καὶ ὅτι ὁ διάβολος τὸν κεντοῦσε μὲ τὴν τρίαινά του καὶ φωνάζοντας μ' ἀπελπισία:

—Χριστέ μου, φυλάξου!... Ἀφοῦ δὲν μπόρεσες νὰ μὲ σώσῃς ἀπὸ τὸ Διάβολο, κινδυνεύεις κ' ἐσὺ ἀπὸ αὐτόν!...